

„Nevěděl jsem, že se znáte,“ řekl jsem jen.

„Ne moc dobře, ale dlouho jsme se neviděly. Ona je fajn.“ Jo, fajn. Moc fajn. Kdyby věděla, jak moc jsem toužil přitakat a jak horlivě jsem jí to chtěl vyvrátit. Chtěl jsem s ní souhlasit a ocenit, že o tobě smýšlí pozitivně, chtěl jsem ji naštvaně opravit, protože ty jsi mnohem víc než jenom *fajn*, a chtěl jsem na ni zařvat *ne! ona rozhodně není tak milá, jak se na první pohled zdá*.

To všechno se ve mně míchalo a jediné, co jsem dokázal nakonec říct, bylo: „Jenom vím, že byla na tom školním výletě, nic víc.“

„Ona je vlastně ve stejném ročníku jako ty,“ uvědomila si Oldřiška a já na jednu stranu dychtil po jakémkoli slově o tobě, na druhou jsem ji toužil zastavit, abych na tebe nemusel myslet – byla to hotová Boží muka. Snažil jsem se vymyslet cokoli, co bych řekl, čím bych to zamluvil, ale jediné, co mě napadlo, byla hloupá neuvážená otázka. „Nechtěla bys přijít na náš ples?“ Zvát ji ani ne po měsíci vztahu na svůj maturitní ples, který se měl konat až v lednu? Mohl jsem ze sebe udělat ještě většího pitomce?

Oldřiška se však znovu rozzářila a k tématu *Magdaléna* jsme se už díkybohu nedostali.

Nestalo se pouze výjimečně, že bych plány s Oldřiškou vyměnil za něco jako třeba fotbal, popřípadě pivo s přáteli (což se často prolínalo – výhru jsme museli oslavit,

prohru zase zapít). Zápasů neměly pevné datum, často jsme je domlouvali ze dne na den a do konce kalendářního roku jsme jich museli odehrát určitý počet. Což se jí ani trochu nelíbilo. Neuvědomoval jsem si, jak moc jí to vadí a jak mi tiše vyčítá každou vteřinu, kterou jsem trávil s někým jiným než s ní. Pravděpodobně jsem to nevnímal proto, že by mě ani nenapadlo, že by byla taková. Majetnická. Ale zpočátku si držela odstup a snažila se působit klidně. Nejspíš se bála, že se na ni naštvu, že si budu myslet, že není dost tolerantní, pokud mi bude něco vyčítat. Její pozdější námitky jsem ale vždycky odbýval větou „Vždyt můžeme zítra, ne?“.

I přesto, co píšu, jsem se jí to snažil vynahradit, když jsem měl čas. Fotbal byl ale fotbal, nedílná součást mého života, miloval jsem kličkovat mezi soupeři a poslouchat nadšené potlesky z publika. A vždycky jsem se usmíval na holky, které mě pozorovaly a po každém mém pohledu se hihňaly.

„Pánové, řeknu vám...“ začínal vždycky Vlasta naši pozápasovou oslavu v hospodě u školy. Pokaždé to musel říct, jinak by to nemělo tu správnou rituální atmosféru. Čas s přáteli pro mě byl svatý. I proto, že jen málokdo dokázal zaujmout moji nesoustředěnou mysl. V okamžicích, kdy jsem byl unavený, nemocný nebo jednoduše nebyl ve své kůži, jsem s nimi sotva držel krok, každá věta totiž nesla nějaký význam, hledali jsme reference na všemožné obory, až z toho šla hlava kolem,